

Nog nieuws onder de zon?

Om op de hoogte te blijven van het wel, en vooral wee van de wereld, kijk ik dagelijks naar het NOS nieuws van 6 uur. Gewoonlijk komt een scala aan onderwerpen aan bod: een parlementair debat, een natuurramp, burgeroorlog, plofkraak, dreigende hongersnood, vluchtelingen, boze boeren, overbelaste onderwijzers, olijke tweets van een bevriend staatshoofd genaamd Trump en het weerbericht. De laatste weken is alles anders. Alleen het weerbericht heeft zich gehandhaafd. Ongeveer 95% van het journaal gaat nu over een coronavirus en de gevolgen daarvan. Vaste prik zijn de cijfers van het RIVM over het aantal besmettingen. Ze lijken op de waterstanden in de Rijn bij Lobith, zoals die vroeger op de radio werden voorgelezen. Op 28 april was het aantal doden 48 (+ 5 ten opzichte van de dag ervoor), ziekenhuisopnames 88 (+23), patiënten op de IC 861 (-44). De markante koppen van Jaap van Dissel (directeur van het RIVM) en Ernst Kuipers (voorzitter van het Landelijk Netwerk Acute Zorg) hebben zelfs onze ijdelste politici van de buis verdrongen. Behalve Boris Johnson, die in zijn land een minuut stilte verordeneerde ter nagedachtenis aan coronaslachtoffers, vermoedelijk omdat hij daar zelf bijna toe behoorde. Is dat ooit voor kankerpatiënten gebeurd? Of zijn die doden minder belangrijk?

Je zou op grond van het nieuws bijna gaan denken dat de wereld een betere plek is geworden, waar oorlog, misdaad, honger en rampspoed zijn verdwenen als sneeuw voor de zon. Maar als je een beetje dieper graaft, blijken de tegenstellingen en ellende wereldwijd juist toe te nemen. Ook in eigen land. Er was het relaas van een directeur van een kassenbedrijf met 300 werknemers dat gespecialiseerd is in het leveren van groentekiemmen aan restaurants. Restaurants dicht. Afzet nul. Er was de pedicure met een bloeiende praktijk die al weken werkeloos thuis zit en nu moet overleven op voedselpakketten. Er zijn honderdduizenden verhalen van levens die geknakt worden. Er voltrekt zich een ramp onder gewone mensen die toevallig even het verkeerde beroep hebben. Hier en elders. Een beroepsverbod. Dat was toch iets van de voormalige communistische DDR?

Bij de berichtgeving doet zich een opmerkelijk fenomeen voor: het coronavirus krijgt de schuld van alle ellende, alsof het daar persoonlijk voor aansprakelijk is. De nieuwslezeres zei letterlijk: door corona kan de pedicure niet werken. Maar het virus verbiedt niets. Het vervult slechts zijn natuurlijke functie als ziekteverwekker bij de mens. Net zoals talloze andere virussen, bacteriën, schimmels, wormen, insecten en andere parasieten voor hem deden, en in de toekomst zullen doen. Het coronavirus verklaart zichzelf niet tot pandemie, rept niet over een crisis en roept niet een 'lock-down' uit. Het zijn mensen die dat doen.

Het zijn medici en politici die dit virus door het gebruik van apocalyptische woorden opblazen tot mythische proporties. Het zijn deskundigen en populistten die angst zaaien en ons het zicht op de werkelijkheid benemen. Het is onze regering die sociale contacten onmogelijk maakt, mensen tot eenzaamheid veroordeelt, ouderen opsluit in verpleeghuizen, kinderen belemmert in hun ontwikkeling, succesvolle ondernemers hun levenswerk ontnemt, honderduizenden tot armoede veroordeelt, de jonge generatie opzadelt met torenhoge schulden. Onze leiders noemen hun cocktail van maatregelen 'intelligente' lockdown. Kennelijk bestaat er ook zoiets als 'domme' lockdown. Volgens mij is dat een goed etiket voor de Nederlandse aanpak.

Volgens onze nationale coronagoeroe Jaap van Dissel zal zeker de helft van de Nederlanders corona krijgen. Pas een infectiepercentage van 60% is mogelijk voldoende om de begeerde groepsimmunitet te verkrijgen die verspreiding van het virus goeddeels zou voorkomen. Als groepsimmunitet tenminste werkt, als dragers zonder symptomen immuun worden, als het virus niet muteert naar een andere variant, als... Nu heeft zo'n 4% van de Nederlanders het virus gehad. We hebben dus vele maanden, zo niet jaren te gaan, voordat groepsimmunitet kan worden bereikt. Elk zinnig mens beseft dat het onmogelijk is om de lockdown zo lang vol te houden. Maar ja, zomaar opheffen kan niet. Dat zou voor politici en deskundigen immers een afgang betekenen.

De 'intelligente lockdown' was een magische formule om onze collectieve doodsangst te bezweren. Het lijkt nu eerder een giftige cocktail ten koste van onze welvaart, vrijheid, ontwikkeling, ons geluk, kortom ten koste van veel wat het leven de moeite waard maakt. Zo zegeviert het coronavirus alsnog, al is het aantal fysieke slachtoffers beperkt. De tussenstand in de wedstrijd Holland-Corona is vooralsnog 17.400.000 tegen 4.711. Zelfs kanker heeft met 44.379 doden een ruime voorsprong, evenals hart- en vaatziekten met 37.769 doden in 2018.

Ik kijk door mijn raam uit over mijn tuin met teer lentegroen, azalea's in felle kleuren en een kastanje vol kaarsjes. Over een week is het voorbij. Natuur die zich steeds weer vernieuwt in eeuwige cycli van geboorte en dood. Natuur waarvan mensen onverbreekelijk deel uitmaken. Niets nieuws onder de zon.